

Міністерство освіти і науки України
Рівненський державний гуманітарний університет

МАТЕРІАЛИ

**III Міжнародної
науково–практичної конференції**

**„НАУКА, ОСВІТА, СУСПІЛЬСТВО
ОЧИМА МОЛОДИХ”**

*Частина 2. Природничо-математичний
та суспільно-гуманітарний напрями*

**19-20 травня 2010 року
м. Рівне**

ББК 72
УДК 001+37+316.3
Н-34

**НАУКА, ОСВІТА, СУСПІЛЬСТВО ОЧИМА
МОЛОДИХ: Матеріали III Міжнародної науково–
практичної конференції студентів, педагогів,
психологів та молодих науковців. Частина 2.
Природничо-математичний та суспільно-
гуманітарний напрями. – Рівне: РВВ РДГУ. – 2010. –
150 с.**

Програмний комітет:

Постоловський Руслан Михайлович – канд.іст.наук, проф., ректор – **голова оргкомітету**
Поніманська Тамара Іллівна – канд.пед.наук, проф., проректор з наукової роботи РДГУ – **заступник голови оргкомітету**;
Гон Максим Мойсейович – докт.політ.наук, проф.;
Павелків Роман Володимирович – докт.психол.наук, проф.;
Пальчевський Степан Сергійович – докт.пед.наук, проф.;
Сяський Андрій Олексійович – докт.техн.наук, проф.;
Войтович Ігор Станіславович – канд.пед.наук, доц.;
Воробйова Ірина Анатоліївна – канд.пед.наук, доц.;
Галатюк Юрій Михайлович – канд.пед.наук, проф.;
Галуха Любов Юріївна – канд.іст.наук, доц.;
Каштан Сергій Степанович – канд.техн.наук, доц.;
Максимцев Юрій Романович – канд.фіз.-мат.наук, доц.;
Павелків Віталій Романович – канд. психол. наук, доцент
Черніговець Тетяна Іванівна – канд.пед.наук, доц.;
Черній Алла Леонідівна – канд.політ.наук, доц.

Рекомендовано до друку Вченою радою Рівненського державного гуманітарного університету (протокол №9 від 29.04.2010р.)

На тих, хто повернувся з німецької неволі оформляли опитувальні листи, які крім основних біографічних даних, фіксували умови і обставини вивезення, відомості про події після прибуття, умови проживання і праці за кордоном, факти насильства тощо.

На основі матеріалів Центрального державного архіву вищих органів влади і управління України прослідковуємо інформацію про те, що станом на 1 липня 1945 р. до УРСР повернулося 127 126 осіб, вивезених під час німецької окупації на примусові роботи. Зокрема, у Рівненську область повернулося 3 045 осіб [8, арк. 2]. Процес повернення громадян продовжувався до початку 50-х років XX століття.

Таким чином, репатріація українських громадян, зокрема тих, які були вивезені на примусові роботи до Німеччини, незважаючи на проведені керівництвом держави відповідні заходи, належним чином не була організована. Впродовж її проведення було виявлено низку погрішностей та недоліків: далеко не точним був облік репатріантів, значна частина людей поверталася не організованим порядком, а невеликими групами, які не пройшовши відповідної перевірки, слідували до місць попереднього проживання, умов перебування на пересильних пунктах аж ніяк не відповідали визначеним стандартам, з боку держави не було належного забезпечення репатрійованого населення усім необхідним тощо. Важливим моментом, який перешкодив у поверненні була недовіра і підозра до репатріантів з боку державних структур. В результаті, репатріація постала як надзвичайно складний і багатогранний процес, який з одного боку розглядався як можливість повернення до своєї родини, на батьківщину, а з іншого – як страх бути засудженим за уявні порушення.

Список використаних джерел

1. Буцько О. Створення і діяльність радянських органів репатріації 1944-1946 рр. / О. Буцько // Сторінки воєнної історії України: Зб. наук. статей / НАН України. Ін-т історії України. – К., 2005. – Вип. 9. – Ч. 3. – С. 206–212.
2. Гальчак С. Організаційні заходи радянської сторони з підготовки до репатріації „переміщених осіб” / С. Гальчак // Сторінки воєнної історії: Зб. наук. статей / НАН України. Ін-т історії України. – К., 2003. – Вип. 7. – Ч. 2. – С. 173–182.
3. Куницький М. Примусова репатріація радянських громадян до СРСР після Другої світової війни (український вектор) / М. Куницький // Друга світова війна і доля народів України: Тези доповідей 3-ї Всеукраїнської наукової конференції. – К.: „Зовнішторгвидав України”, 2008. – С. 63–64.
4. Пастушенко Т. Репатріація українських „остарбайтерів” на батьківщину: 1944-1947 рр. / Т. Пастушенко // Сторінки воєнної історії: Зб. наук. статей / НАН України. Ін-т історії України. – К., 2005. – Вип. 9. – Ч. 3. – С. 123–136.
5. Центральний державний архів вищих органів влади і управління (ЦДАВО) України, ф. Р-2: Управління справами Ради Народних Комісарів УРСР, оп. 7, спр. 2995, арк. 130.
6. ЦДАВО України, ф. Р-2, оп. 7, спр. 2996, арк. 244.
7. ЦДАВО України, ф. Р-2, оп. 7, спр. 2999, арк. 131.
8. ЦДАВО України, ф. Р-2, оп. 7, спр. 3002, арк. 101.
9. Янковська О. До питання про долю українських репатріантів Великої Вітчизняної війни / О. Янковська // Сторінки воєнної історії: Зб. наук. статей / НАН України. Ін-т історії України. – К., 2005. – Вип. 9. – Ч. 3. – С. 319–324.

АНАРХІЗМ НЕСТОРА МАХНА ЯК УНІКАЛЬНА НАЦІОНАЛЬНА СКЛАДОВА АНАРХІСТСЬКОГО РУХУ РОСІЙСЬКОЇ ІМПЕРІЇ

**Процюк Віктор, магістрант, Шеретюк В. М., канд. іст. наук, доцент
Рівненський державний гуманітарний університет**

Анархізм, суспільно-політична течія, що прагне до максимально можливого визволення особистості, виступає за негайне знищення всякої державної влади шляхом стихійного бунту мас і створення федерації дрібних автономних асоціацій виробників і споживачів (союзи громад). Мета анархізму - створення вільної організації суспільства з інститутами громадського самоуправління, яке обходиться без влади людини над людиною.

Ідеї анархізму остаточно сформувалися в 19 столітті. Анархізм не треба плутати з нігілізмом (він заперечує суспільство і спрямований на його руйнування); в цілому анархізм це пацифістський рух. Хронологічно анархізм поділяють на індивідуалістичний анархізм - представники: П.Прудон, М.Штірнер; колективістський - М.О.Бакунін; комуністичний - П.О.Кропоткін. В сучасному світі поняття «анархізм» втратило свій первісний зміст і часто живиться як синонім хаосу, безладдя, дезорганізації.

В Україні анархізм почав поширюватися в кінці 19 століття під впливом ідей П. Кропоткіна. В 1917 - 1921 роки анархізм був ідейною основою багатьох селянських рухів, особлива махновщина. Лідерами українських анархістів були Нестор Махно, В. Волін (Ейхенбаум), П. Аршинов (Марін). Українські анархісти боролися проти всіх влад - німецьких окупантів, української держави, білогвардійців, більшовиків (з останніми періодично укладали тактичні союзи). На початку 1920-х років всі анархістські рухи в Україні були розгромлені більшовиками[3, с 3].

Нестор Іванович Махно (1888-1934) народився в багатодітній родині селянина-бідняка с. Гуляйполе Скатеринославської губернії. Мав початкову освіту, але читав лекції в університеті Сорбони.

Світоглядною парадигмою Нестора Махна була, як відомо, анархія, "безвладний лад", "вільний радянський лад". Нестор Махно адекватно відображав інтереси і прагнення українського селянства.

Саме ідеали, устремління Н.Махна підкреслюють і віковічні прагнення українського народу до свободи.

Махно першим рішуче виступив проти захоплення більшовиками політичної влади, проти диктатури однієї партії в Україні. Між іншим, саме цим наклик на себе найбільшу ненависть і переслідування з боку "влад імущих". Категорично заперечуючи керівну роль партії у суспільстві, Н.Махно ніби попереджував про той глухий кут, до якого потрапить величезна комуністична країна у кінці XX ст. Натомість, Н.І.Махно пропонує суспільству багатопартійність - рівні права і змагальність усіх політичних партій і груп у впливі на людей і пропаганді своїх ідей і доктрин[3, с 8].

Для світогляду Н. Махна було характерним розуміння невід'ємності явищ "держави" і "капіталізму". Вважалося, що вони не можуть існувати поодиноці. Різниця форм політичного режиму принципового значення не

мала. Якщо метою проголошується побудова “держави”, значить разом з нею побудується і “капіталізм”. Набуваючи різноманітних форм, він у будь-якому випадку збереже свою сутність - експлуатацію людини на користь іншого, окремого капіталіста чи держави взагалі. В цьому контексті всі соціалістичні заклики УНР вважалися Н. Махно обманом народних мас, можливо несвідомим, але обманом. Нерішучість київського уряду в задоволенні селянський вимог, які Н.Махно вважав антикапіталістичними, певною мірою стверджували цю думку. Але головним, що обурило махновців, стали спроби УНР опертись на іноземну Військову підтримку. Брестську угоду Н.Махно вважав зрадою як революції, так і всього українського народу, якому поновлення обмеженої окупаційним режимом української влади обійшлося жорстоким висиском економічних ресурсів. Подальші спроби Директорії укласти угоди з Антантою і Польщею трактувалися аналогічно. Впевненість, що саме політика Центральної Ради призвела до загибелі результатів махновських починань в 1917-1918 рр. творила серйозну перешкоду в стосунках махновців з петлюрівцями, аж до того часу, поки Н.Махно не дійшов висновку про існування для “вільного повстанства” ще більшої небезпеки у вигляді російських політичних режимів. Під час боротьби з денікінцями і більшовиками в 1919-1921 рр. антагонізм між українським анархізмом та націоналізмом іноді поступався місцем нейтралітету і тимчасовим альянсам[1, с 34].

Український характер махновського руху доводить комплекс прояви його національної самобутності, їх ядром є традиції української військовості, такі як ідея загальної рівності та демократизму, на основі яких організаційно будувалися повстанські загони. Про національну специфіку руху говорить також використання повстанцями традиційної української військової термінології. Наприклад, використання титулу “Батько”, що став невід’ємною частиною ідентифікування повстанських командирів[2; 5].

“Батько” - вища форма титулування отамана, коли він окрім чисто командних функцій ставав ще й вихователем своїх підлеглих. В цьому вбачають наслідок впливу поняття роду на традицію української військовості. До того ж, з самого початку повстання Н.Махно був не просто “Батьком”. 1 жовтня 1918 р. перед боєм за с. Дібрівку 30 повстанців, з подачі Ф.Щуся проголосили Н.Махна “Батьком”, але не просто їхнього загону, а усього майбутнього повстанства. В разі невдачі всі вони розраховували полягти в бою, чим і було викликане таке подібне самозванство. Але фортуна була прихильна до них, і після перемоги Н.Махна, на загальному сході дібрівських селян за участю делегатів від сусідніх сіл, було одногослоно затверджено “батьком всього революційного повстанства України”[3, с9].

Махновська ідеологія визнавала існування української нації і користувалася термінами “Україна” та “українці”, прихильно ставились до впровадження шкільного навчання “материнською” мовою. Навіть махновська російськомовна преса часто друкувала матеріали на теми української історії та літератури. Починаючи з 1919 р. махновці самоідентифікували себе як українців. Це відбилося у назві їх військової організації ~ Революційна повстанська армія України. В ідеології руху існувала специфічна ідея української самостійності. Пропонувалась інакша форма реалізації народного суверенітету. Н.Махно стояв на позиціях самовизначення України як окремого економічного організму, розташованого на певній географічній території, на відміну від підходу до України як до географічної території, населеної людьми переважно української національності.

Події 1918-1921 рр. трактувалися Н.Махно не інакше як “Українська революція”. Це процес, під час якого “російська революція на Україні” перетворилася на революцію “Українську”. Восени 1919 р. було створено махновську україномовну пресу у вигляді газет “Шлях до Волі” (Катеринослав) та “Анархіст-Повстанець” (Полтава).

Національний склад махновців відомий виключно з книг російських анархістів П.Аріздшова та В.Воліна. І хоча перевірка наведених даних сьогодні практично неможлива, немає належних підстав сумніватися в їх достовірності. Анархісти виступали прихильниками денационалізації руху. Отже, РПАУ/м / на 90% складалися з українців і на 6-7% з росіян[7, с 37].

Написані в 20-30 роках мемуари Н.Махна виявляють в ньому людину, яка гостро визнає свою власну національну приналежність і не полишена патріотизму. Мемуари містять в собі велику кількість промов, спеціально написаних Н.Махно, в яких пояснюється банкрутство українського державні державницького руху і правильність махновської програми. В мемуарах навіть можна знайти абзаци, де описуються якості української революційної душі. Н.Махно писав російською мовою, але в передмові до 1 тому він в першу чергу повідомляє: “Про одне лишень доводиться жалкувати мені, випускаючи цей нарис у світ: це - що він виходить не на Україні і не українською мовою. Культурно український народ крок за кроком прямує до повного визначення своєї індивідуальної своєрідності і це було б важливо. Але в тому, що я не можу видати свої записки на мові свого народу, провиня не моя, а тих умов, в яких я знаходжусь”[4, с 82].

В.Волін, коментуючи мемуари Н.Махна, визнавав, що у останнього: “... проступав, поряд з фанатичною вірою в селянство (до того ж саме в українське селянство), насторожене, недовірливе, підозріливе ставлення до всього не-селянського (і не-українського). Багато в міркуваннях і вчинках Махна пояснюється саме тими умонастроями”[6; 35]. Постать Н.Махна дуже показова. Якою б не була його власна національна свідомість, його відданість анархізму значила, що він не міг прихильно ставитись до націоналістичної ідеології. Н.Махно селянин за світоглядом і його приклад може допомогти зрозуміти селянське ставлення до національного відродження.

Якщо коротко підсумувати висловлене, то висновки можуть бути такі:

- непересічний скарб особистості і постаті Н.І.Махна ще належить очистити від нашарувань прокомуністичних і посткомуністичних часів;
- його творчий спадок слід ретельно вивчити і зробити надбанням якнайширшого кола людей нинішньої України;
- вже час подбати про створення відповідних центрів по обранню, зберіганню і публікації спадщини Н.І.Махна.

Список використаних джерел

1. Аршинов П.А. История махновского движения / П.А. Аршинов. – Запорожье: «Дикое поле», 1995. – 195 с.
2. Белаш А.В., Белаш В.Ф. Дороги Нестора Махно / А.В. Белаш, В.Ф. Белаш. К.: Товариство «Знання» України, 1993. – 347 с.
3. Боровик М.А. Анархістський рух в Україні 1917–1921 рр.// М.А. Боровик. - Український історичний журнал. – 1999. – №1. – С. 3–17.

4. Махно Нестор. Воспоминания. Книга 1. Русская революция на Украине / Махно Нестор. – Париж, 1929. Книга 3. Украинская революция. – Париж, 1937. – 173 с.
5. Телицын В. Нестор Махно / Телицын В. – М., 1998. – 448 с.
6. Тимошук А.В. Анархо-коммунистические формирования Н.Махно (сентябрь 1917 – август 1921) / А.В. Тимошук. – Симферополь, 1996. – 83 с.
7. Шубин А. Махно и махновское движение 1917-1921 гг. // А. Шубин. -Дружба народов. – 1993. - № 3-4. С.56.

“КИЇВСЬКА НАСТУПАЛЬНА ОПЕРАЦІЯ” В ПЛАНАХ НІМЕЦЬКОГО КОМАНДУВАННЯ.

Радовенчик Тарас, магістрант

Рівненський державний гуманітарний університет

У вересні 1939 року після серпневої змови двох тоталітарних режимів розпочалася війна, яка з часом переросла в Другу світову війну.

Та на початок 40-их дві диктаторські системи прекрасно співіснували і були великими друзями. Але ще в серпні підписуючи пакт про ненапад, вожді двох народів чудово розуміли, що рано чи пізно дружба закінчиться, а з двох тоталітарних систем залишиться лише одна. А, отже, питання залишалося за часом, якого як і першій так і другій стороні бракувало.

Фюрер, вважаючи, що захопити “Радянську Росію” можливо лише тоді, коли Третій рейх завдасть удар першим. На це були вагомі причини, адже і Радянський Союз здійснював відповідну підготовку до війни, плануючи її аж ніяк не на свої землі і якомога малою кров’ю.

А, тому, намагаючись здійснити свою давню мрію, яку він описав в книзі “Моя боротьба”, 22 червня 1940 року, в день капітуляції Франції, Гітлер наказує начальнику Генерального штабу сухопутних військ генерал-полковнику Франц Гальдеру та головнокомандувачу сухопутних сил генерал-фельдмаршалу Вальтер фон Браухічу розробити план вторгнення в Радянський Союз.

На кінець осені план нападу був готовий, а 18 грудня 1940 року А. Гітлер видає Директиву верховного командування вермахту № 21 т. зв. план “Барбаросса” в якому завоювання України стало одним із трьох головних завдань Третього рейху.

Столиця України – Київ стала першою ціллю для нацистських військ, що підтверджується задумом вище названого плану, за яким група армій “Південь” за допомогою сконцентрованих ударів, маючи основні сили на флангах, повинна знищити російські війська, які знаходяться на Україні ще до виходу останніх до Дніпра. З цією метою, головний удар завдається з району Любліна в загальному напрямку на Київ [4, с. 88].

Окрім столиці для Гітлера і всієї Німеччини було “важливим у військовому та економічному відношенні” захоплення Донецького басейну та Криму, що слугував “аеродромом” для повітряних сил СРСР.

Та, щоб окупувати всю Україну потрібно спочатку захопити Київ, який для нацистської ставки мав подвійне значення. По-перше: столиця України була південними воротами до Москви та шляхом до кавказької нафти, яка постачалася для потреб Червоної Армії; по-друге: німецьке командування розуміло, що Київ Сталін так просто не залишить, а, отже, столицю будуть обороняти десятки тисяч бійців радянської армії, яку за допомогою танкових з’єднань необхідно обійти, оточити та ліквідувати.

При підготовці до нападу Гітлер та Верховне командування збройних сил Німеччини (ОКВ) зосередили свою увагу на танковій групі вермахту, котрі своєю кількістю, силою, швидкістю та концентрацією повинні пробити оборону радянської армії, та в кінці-кінців, закінчити блискавичну війну.

Ідеї фюрера не зрадив. Він ще раз її підтвердив в березні 1941 року, коли вдруге змінив план наступу на Україну. Тепер було вирішено “завдати серпоподібного удару всіма танковими силами групи від Західної України на Київ, далі – поворотом уздовж Дніпра до Чорного моря” [9, с. 411]. Румунські війська Антонеску діючи в групі армій, повинні були стримувати сили Червоної Армії для того, щоб танкові з’єднання вермахту зайшли в тил основним дивізіям Київського особливого військового округу, взявши їх в “металеві лещата”.

Для реалізації даного завдання було утворено групу армій “Південь”, яку очолив генерал-фельдмаршал Герд фон Рундштедт. До її складу входили 6-а, 11-а, 17-а німецькі піхотні армії, 3, 4-а румунські армії, 1-а танкова група на чолі з генерал-фельдмаршалом Евальд фон Клейстом, 4-й повітряний флот, що разом складало 57 дивізій і 13 корпусів.

Німецьким ж військам протистояли 80 дивізій Київського та Одеського військових округів, котрі були перетворені в переддень війни на Південно-Західний фронт на чолі з генерал-полковником М. П. Кирпоносом і Південний фронт на чолі з генералом І. В. Тюленевим.

22 червня 1941 року нацистська Німеччина розпочала свій наступ на комуністичний Радянський Союз. Але, на початку військової кампанії, група армій “Південь”, через відчайдушний спротив радянських вояків, які ціною великих втрат стримували просування військових частин вермахту, “не досягла близької стратегічної цілі на південному крилі радянсько-німецького фронту” [6, с. 81]. Отже, гітлерівський “бліцкриг” вже влітку починав зупинятися.

Ставка ОКВ, беручи до уваги загрозливу ситуацію, яка склалася на південному напрямку, на початку і в середині липня долучає до групи армій “Південь” ще вісім німецьких піхотних дивізій з резерву ОКХ (верховне командування сухопутних сил) та три італійські: “Пасубіо”, “Торіно”, “Челоре”. Але й вони не змогли змінити ситуації на фронті.

Вперта боротьба за кожний клаптик української землі та по всьому фронті, яку не очікували побачити німецькі війська від радянських воїнів, призвела до того, що на середину серпня 1941 року “лінія фронту на трьох основних стратегічних напрямках... стабілізувалась” [2, с. 36].

Сталось те, що аж ніяк не входило до стратегії “бліцкригу” в основі якої лежала основна мета - завоювання Радянського Союзу на протязі трьох місяців. Стабілізація ж фронту загрожувала затягненням війни до зими, а саме цього побоювалася ставка ОКХ та командири військових частин вермахту.

ЗМІСТ

ПРИРОДНИЧО-МАТЕМАТИЧНИЙ НАПРЯМ

Волошин М.О., Волошин О.М. Дилатометричні та в'язкопружні властивості полімерних металонанокомпозитів	3
Килюшик Тетяна, Воловик Г.П. Аналіз чисельності метеликів роду <i>COENONYMPHA</i> на території Білоозерського масиву Рівненського природного заповідника.	4
Гроголь Святослав, Нечипорук Ірина. Хімічне розпізнавання речовин за допомогою сенсорів.	5
Кошицький В.В., Ковальчук Іван. Безвідходні технології в сільському господарстві.	6
Куцериб Тетяна Миколаївна. Риюча діяльність ссавців як чинник, стимулюючий процеси ґрунтоутворення.	7
Макєєва Діана, Яремчук Дарина, Демчик С.П. Знаходження нестационарної теплопровідності всередині плоскої стінки.	8
Малежик Петро, Січкач Т.Г. Термомеханічні властивостей епоксидних композитів, наповнених нанодисперсним алмазом.	10
Філіппова Лариса Валеріївна. Вивчення фізико-хімічних властивостей в реакції окиснення СО на Fe-Mn оксидних системах.	10
Цегельник Юлія, Лопаткін Р.Ю. Генерація квазімонохроматичного рентгенівського випромінювання за допомогою сфокусованого пучка протонів.	12
Адамчук Анна, Бишук Віталій, Панай Ольга, Вороницька В.М. Розробка web-сайту факультету математики та інформатики РДГУ.	14
Андросов В.И., Данич В.Н. Модель информационно-управленческой архитектуры организации и защита информации.	17
Гаврюсєва Д.М., Вороницька В.М. Розробка мультимедійної НКП «Векторна комп'ютерна графіка».	18
Мельник Павло, Пожидаєв В.Ф. Розробка комп'ютерної моделі для проведення чисельних експериментів по вивченню тягово-динамічних характеристик тягового рухомого складу.	18
Опанасюк О., Петрівський Я.Б. Чисельні експерименти по реалізації методу регуляризації Тихонова із застосуванням одного із сучасних програмних продуктів комп'ютерної математики Mathcad.	20
Пастушок І. В., Подляшаник Л. А. Узагальнення результатів розв'язку задачі Колмогорова-Нікольського на різних класах функцій.	21
Придюк П.І., Петрівський Я.Б. Розробка експертної системи діагностування комп'ютерних засобів.	22
Романюк С. М., Соколовська О.П. Автоматизація знаходження багатofакторних регресійних моделей.	25
Сірець О. В. Динаміка нелінійної динамічної моделі Солоу для випадку лінійно-однорідної виробничої функції.	26
Файчук О.О., Сяська Н.А. Метод математичного моделювання як один із засобів розвитку творчих здібностей учнів під час розв'язування планіметричних задач.	27
Ярошак Роман, Батишкіна Ю.В. Розробка он-лайн гри для мобільних телефонів на платформі JAVA.	29

СУСПІЛЬНО-ГУМАНІТАРНИЙ НАПРЯМ

Абрамчук Катерина, Шеретюк В.М. Особливості діяльності німецької окупаційної системи вербування та депортації на Волині в 1941 – 1945 рр.	30
Андрєєва Анастасія. Торгівельна конкуренція як головний конфліктогенний чинник у відносинах між Англією та Нідерландами (XVII ст.).	32
Бондарець Олександр, Сєверова О.В. Специфіка російського лібералізму в концепції Б.М. Чичеріна.	33
Віруцька Світлана, Постолюк Р.М. Уряд Румунії в контексті подій «Празької весни».	35
Генега Ірина, Троян С.С. Зовнішня політика Російської федерації 1990-х рр.: пошук стратегії.	36
Головіна Кароліна, Давлєтов О.Р. ВДМ – від «сестринських громад» до єдиної державної організації для дівчат у Третньому рейху.	38
Гуменюк Олеся, Кукурудза А.В. Релігійна домінація у франко-візантійському суперництві VIII-IX ст.	39
Давидчук Сергій, Савчук П.О. Україна-Ізраїль: співробітництво на рівні силових структур.	41
Данильчук Тамара. Франко-німецьке протистояння у форматі Марокканської кризи 1905-1906 рр.	42
Доценко Катерина, Давлєтов О. Р. Ідея об'єднаної Європи: зарубіжна історіографія.	43
Дудка Наталія, Давидюк Р.П. Від УНДО до ФНС: причини радикалізації політичної платформи Дмитра Паліїва.	45

Євсович Роман, Сєверова О.В. Благодійність у Росії в 2-й пол. XIX – поч. XX ст.: традиції та особливості.	46
Звягіна Олександра, Давлетов О. Р. Ідеологія неонацизму в сучасній Україні.	48
Зущенко Оксана, Карпухіна Тетяна. Міжнародна реакція на голодомор 1932-1933 рр. в Україні.	49
Івчик Наталія, Гон М. М. Питання прававласності поляків та євреїв у південно-західному краю Російської імперії другої половини XIX століття.	50
Ісаченко Вікторія, Побірченко Н.С. Павло Гнатович Житецький – фундатор української педагогічної думки другої половини XIX – початку XX століття.	52
Капустін Г.М., Стоколос Н.Г. Організація та проведення ювілейних святкувань, як одна із форм місіонерської діяльності братств на Волині в другій половині XIX – на початку XX ст.	53
Капустін К.М., Моця О.П. Проблема розвитку південноруських земель у післямонгольський час в дореволюційній історіографії.	54
Козачук А. А. Ставлення української еліти щодо процесу інкорпорації Гетьманщини до складу Російської імперії в I пол. XVIIIст.	56
Колегова Диана, Панкова Вікторія. Політика разрушений: взгляд истории.	58
Кривобороденко Сніжана, Міняйло І. В., Волков О.Г. Критика кантівської теорії О.О. Козловим та простір і час історії.	58
Литвиненко Наталя, Нестеренко Л. О. Науковий спадок І. В. Луцицького.	59
Лукащик Ганна, Савчук Петро. Зовнішньополітична доктрина СРСР у 20–30-і рр. та Німеччина	60
Мишков В. Я., Шугаєва Л. М. Становище громад старообрядців в сучасній Україні: проблеми та перспективи розвитку.	61
Міюц Ю.В., Давлетов О.Р. Перебудова шкільної освіти у Третньому рейху (1933-1939 рр.): на прикладі діяльності Орденсбургів.	63
Паврозник Тетяна, Давидюк Р.П. Протиріччя у партії „Сельроб” напередодні та в умовах парламентських виборів 1928 року у Польщі.	65
Писцьо Віталіна Романівна. Репатріація українських громадян вивезених на примусові роботи до Німеччини.	66
Процюк Віктор, Шеретюк В. М. Анархізм Нестора Махна як унікальна національна складова анархістського руху Російської імперії.	68
Радовенчик Тарас. “Київська наступальна операція” в планах німецького командування.	70
Романчук Тетяна, Гон М. М. Особливості національної консолідації у повоєнній Німеччині.	72
Самсонюк Т., Гон М. М. Особливості ведення слідства органами НКВС стосовно членів ОУН у 1939-1941рр. (на прикладі архівно-слідчих справ Державного архіву Рівненської області).	73
Сейтумерова Э.З., Зарединова Э.Р. Историческое наследие крымскотатарского народа: традиции и современность.	75
Столярчук О.Ф., Галуха Л.Ю. «Острозька Біблія» - особлива духовно-літературна пам'ятка українців.	76
Стрільчук М.С., Савчук П.О. Основні етапи формування колоніальних імперій європейських держав.	77
Троян Віктор. Проблема європейської ідентичності в основних концепціях пан'європеїзму.	79
Харковець Анна, Гон М. М. «Расовий концепт націонал-соціалізму: теоретичні аспекти та практичне втілення».	81
Хромов Пётр, Семёнова Н.В. Изучение в Украине и России национально-освободительной борьбы ОУН и УПА 1939-1954 гг.	83
Виперайленко Грина, Котова Л.В. Підвищення рівня зайнятості молоді на вітчизняному ринку праці.	84
Говоров Н.П. Поколение информационного скольжения.	86
Ілляк Олексій. Проблеми професійної орієнтації та зайнятості молоді на ринку праці України.	87
Лялина А.И., Андреева-Лялина З.В. Украина и Европейский Союз: проблемы евроинтеграции.	89
Наумов Андрій. Політична культура сучасної української молоді: стан і перспективи розвитку.	91
Слабчук Т.А. Особливості та проблеми формування інституту жіночого політичного лідерства у сучасному політичному процесі України.	92
Українець В. О., Гон М. М. Етнічний екстремізм – теоретичний аспект.	93
Shkolenko Dar'ya, Suleimanova V.R. Some problems and tendencies of english semantics.	94
Антончук Анна, Воробйова Л.М. Концепція людини і світу в творчості Ернеста Хемінгуея.	95
Байло Ю. Лінгво-методичні основи тестування з іноземної мови у Вищих навчальних закладах.	96
Бражук В. Рефлектирующий герой в пьесе А. Вампилова «Утиная охота».	97
Дячук Оксана, Середюк Л.А. Використання мультимедійних технологій у вивченні німецької мови.	98
Катеринчик Юлія, Середюк Л.А. Художня майстерність Гете у філософській драмі «Фауст».	100
Козлюк Н.В., Михальчук Н.О. Характеристика фабульного тексту з погляду його діалогічності.	101
Коробчук Віталія, Воробйова Л. М. Художній світ новел Джека Лондона.	103

Кудрєвич Юлія, Фрідріх А.В. Семантико-структурні та стилістичні особливості фразеологічних одниць сучасної англійської мови на позначення «характеристика людини»	105
Куценко Анастасія, Воробйова Л.М. Інтертекстуальні явища у творчості Дж. Г. Байрона.	108
Левчишин Марія, Михальчук Н.О. Романтизм як літературний напрям.	109
Магас Оксана, Воробйова Л.М. Біографізм новел Ернеста Гемінгвея.	111
Маландюк Тетяна, Ярута Н.П. Some peculiarities of Charles Dickens' individual literary style in the novel "Bleak house"	112
Михальчук Н.О., Забава М.М. Компаративний аналіз драматургії В.Шекспіра та Б.Шоу.	114
Міхненко Оксана, Зубілевич М.І. Розвиток іншомовної комунікативної культури учнів молодших класів засобом інтегрованих занять з англійської мови.	115
Назарук Анна, Середюк Л.А. Концепт „жінка” в німецькій фразеології.	116
Плевако Наталія, Бігунова С. А. Особливості писемних текстів різних жанрів побутового стилю (на матеріалі англійської мови).	117
Попик І.О. Прояви творчої ідентичності Б.Бойчука у збірці „Третя осінь”.	119
Рачок Вероніка, Фрідріх А.В. Компаративний аналіз структурних та семантичних особливостей колоративних композитів української та англійської мов.	120
Сичова Анна, Фрідріх А.В. Функціональні особливості інтертекстуальності у творах Д.Брауна («Код да Вінчі», «Ангели і Демони»)	123
Сузанская Т.Н. Некоторые особенности эволюции материнской темы в истории русской литературы XIX-XX вв.	125
Базик Людмила, Костюк Л.К. Відродження писанкарства та його популяризація на сучасному етапі.	127
Бенещук Руслан, Савчин Л.М. Розвиток художніх потреб дітей на заняттях у хореографічному колективі.	128
Димченко Сергій. Педагогічна взаємодія викладача та студента у процесі навчання гри на ударних інструментах.	129
Карєва Катєрина, Дубинина Д.Н. Использование нетрадиционных техник рисования в работе с детьми, имеющими речевые нарушения.	131
Коваленко Анна, Аксьонова І. Ю. Стилїзація хореографічного твору як формотворчий процес (на прикладі діяльності дитячого хореографічного колективу).	132
Ковбарь Ольга, Волошина Л.П. Становлення балетного мистецтва в Україні (20-30-ті рр. XX столїття)	133
Комисарук Татяна, Горбатова Е.В. Использование игровых приемов в изобразительно-творческой деятельности старших дошкольников.	135
Лапсюк Надія, Горбачук Р.Л. Танець модерн як засіб вираження психологічного стану танцівника.	136
Лєгка Алїна, Аксьонова І. Ю. Роль Іржі Кїліана у сучасному хореографічному мистецтві.	137
Мельник Тетяна, Волошина Л.П. Історія розвитку та становлення хореографічного мистецтва Рівненщини.	139
Мельничук Олена. Модернізм в українській драматургії кінця XIX – початку XX столїття.	139
Омелящик Інєсса, Горбатова Е.В. Развитие изобразительного творчества детей старшего дошкольного возраста.	141
Сидорик Тетяна, Голод І.В. Роль ілюстраторів часопису «Будяк» у розвитку сатиричної графіки Львова у 20-х роках XX ст.	142
Черніговець Т.І. Функціонування дитячого фольклорно-ігрового дозвілля в контексті сучасних глобалізаційних процесів.	144
Черніговець О. Класична музика – ефективний засіб психотерапії (аналітичний огляд інформаційних матеріалів).	145
Геккель А.В. Вплив творчості Тараса Шевченка на розвиток хореографічного мистецтва в Україні.	145
Яцюк Ганна, Лобан Т.Й. Тренаж в системі підготовки виконавця народно-сценічного танцю.	146
ЗМІСТ	148

Наукове видання

„НАУКА, ОСВІТА, СУСПІЛЬСТВО ОЧИМА МОЛОДИХ”

*Частина 2. Природничо-математичний
та суспільно-гуманітарний напрями*

**Матеріали III Міжнародної
науково–практичної конференції
студентів та молодих науковців**

**19–20 травня 2010 року
м. Рівне**

Відповідальний за випуск – Войтович І.С.
Комп’ютерна верстка – Литвак А.М.

Формат 60*84/16. Папір офсетний. Гарнітура Times New Romans.
Друк різнографний. Ум. друк арк. 30. Тираж 300 прим.

*Віддруковано засобами оперативної поліграфії ПП Самборський І.О.,
вул. Толстого, 3, м. Рівне, Україна, 33028.*